

ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ COVID – 19

ในประชากร เขตกรุงเทพมหานคร

An Effecting Factors Anxiety from The COVID – 19

Information of The Population In Bangkok

ศุภัญญา เอกปัญญาสกุล

สาขาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้รับผิดชอบบทความ

Sukanya Ekpanyasakul

Email: pooktime@hotmail.com

Faculty of Business Administration Program in Marketing,

Ramkhamhaeng University

Corresponding Author

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ COVID – 19 ในประชากร เขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาปัจจัยการรับรู้ข่าวสารที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบสะดวก วิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุและรายได้ที่ต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารไวรัสโคโรนา (COVID -19) ต่างกันอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในขณะที่กลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีเพศ ระดับการศึกษา อาชีพ ที่ต่างกันมีความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารไวรัสโคโรนา (COVID-19) ไม่ต่างกัน ส่วนปัจจัยการรับรู้ข่าวสาร ด้านการเลือกเปิดรับมีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านพฤติกรรม อารมณ์ ส่วนด้านการเลือกจดจำ มีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านจิตใจ และด้านการเลือกให้ความสนใจ มีผลต่อความวิตกกังวลทางพฤติกรรมอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ความวิตกกังวล; การรับรู้; ไวรัสโคโรนา (COVID-19)

Abstract

This independent study on an Effecting Factors Anxiety From The COVID – 19 Information of The Population In Bangkok has the purpose 1) to study on the effecting of anxiety from Coronavirus (COVID - 19) information of the population in Bangkok 2) to study on the anxiety from Coronavirus (COVID - 19) information of the population in Bangkok, classified by personal characteristics 3) to study on perception affecting that have an effect on the anxiety from Coronavirus (COVID - 19) of the population in Bangkok. The sample group used in this research was 400 people who stay or live in Bangkok area. The questionnaire was used as a tool for data collection.

The results of hypothesis testing showed that the people in Bangkok with factor of age and income had different, making the effecting anxiety from Coronavirus (COVID - 19) information of the people in Bangkok differently. Also, the people in Bangkok with factor of sex, level of education and occupation had different, making the effecting anxiety from Coronavirus (COVID - 19) information of the population in Bangkok had no different. Moreover, the affecting perception factors of Selective Exposure had an effect on the anxiety of body, mind and emotional behavior. A Selective Retention had an effect on the anxiety of mind and Selective Attention had an effect on the anxiety of emotional behavior from Coronavirus (COVID - 19) information of the people in Bangkok.

Keywords: Anxiety; Perception; Coronavirus (COVID - 19)

บทนำ

มนุษย์กับธรรมชาติมีการดำเนินชีวิตร่วมกันมาตลอดโดยสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ บนโลกนั้นอยู่ร่วมกันด้วยกลไกการปรับสมดุลของระบบนิเวศ คือ มีผู้ผลิต ผู้บริโภคและผู้ย่อยสลาย เพื่อดำรงวัฏจักรต่อไปได้ และชาร์ลส์ ดาร์วินได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่แข็งแกร่งเท่านั้นที่จะอยู่รอด แต่ปัจจัยทางธรรมชาติมีจำนวนจำกัด ดังนั้น

สิ่งมีชีวิตต่าง ๆ จึงต้องปรับตัวเพื่อการคงอยู่ของเผ่าพันธุ์ และหากระบวนการนิเวศมีบางสิ่งถูกทำลายไป หรือ บางอย่างเกิดขึ้นมากเกินไปย่อมทำให้ความสมดุลของระบบนิเวศนั้นลดลง มนุษย์ นับเป็นสิ่งมีชีวิตที่จัดอยู่ใน ลำดับที่มีวิวัฒนาการสูงที่สุดสามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ ตนเอง ในขณะที่ไวรัส เป็นสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อน และสามารถขยายพันธุ์ได้รวดเร็วเมื่อ อยู่ในสถานที่ที่เหมาะสม สามารถก่อให้เกิดการติดเชื้อได้ ซึ่งในช่วงหลายศตวรรษที่ผ่านมาได้มีการแพร่กระจาย อย่างมากจนเกิดโรคระบาดรุนแรงและคร่าชีวิตมนุษย์ไปได้มหาศาล ซึ่งในปัจจุบันทั่วโลกต่างก็ตกอยู่ในความ ตื่นตระหนกหวุ่นวิตกเกี่ยวกับไวรัสชนิดหนึ่ง ที่มีชื่อว่า โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) จากแพร่ ระบาดมาตั้งแต่ปลายปี 2562 ซึ่งมีแหล่งกำเนิดมาจากเมืองอู่ฮั่น (Wuhan) ประเทศจีน สำหรับประเทศไทย หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องก็ให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากเป็นประเทศที่พบการระบาดใน วงกว้าง ซึ่งปัจจุบันเทคโนโลยีการสื่อสารได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะ เทคโนโลยีการสื่อสารสามารถทำให้ผู้รับสารได้รับข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ว่องไว ทันต่อเหตุการณ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในเรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัส โครนา (COVID-19) ขึ้น เพื่อที่จะเป็นข้อมูลให้กับองค์กรสื่อต่าง ๆ นำไปใช้ประโยชน์ในการแก้ไขปรับปรุง พัฒนารูปแบบการจัดการข่าวสารให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่ม ประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ของกลุ่ม ประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัจจัยการรับรู้ข่าวสารที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเชื้อ ไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ขอบเขตของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน
2. ขอบเขตของระยะเวลาในการวิจัย เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนเมษายน 2563

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล และปัจจัยการรับรู้ ข่าวสาร ตัวแปรตาม คือ ความวิตกกังวลทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจและด้านพฤติกรรมการแสดงอารมณ์

สมมติฐานการวิจัย

1. กลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะส่วนบุคคลที่ต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ต่างกัน

2. ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารมีผลต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงปัจจัยการรับรู้ข่าวสารที่มีต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับ COVID – 19
2. เพื่อทราบระดับความวิตกกังวลต่อเชื้อไวรัส COVID – 19
3. เพื่อนำข้อมูลความวิตกกังวลที่ได้รับไปออกแบบการสื่อสารเพื่อให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายของการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

ทบทวนวรรณกรรม

การรับรู้ข่าวสาร คือ กระบวนการที่ตนเองเปิดรับสิ่งกระตุ้นที่สนใจและให้ความสนใจกับสิ่งเรานั้น ๆ โดยการรับรู้ตามความสนใจ ทักษะคิดของตน แม้ว่าข่าวสารที่รับมาจะจากแหล่งเดียวกันแต่บุคคลจะตีความหมายของข่าวสารออกมาแตกต่างกันได้ ซึ่งการตอบสนองของแต่ละบุคคลก็ตีความแตกต่างกันไป

Robbin and Coulter (2559: 225) กล่าวว่า การรับรู้ คือกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการรับสารและให้ความหมายต่อมนุษย์ที่ได้รับรู้มา ซึ่งสิ่งที่ได้รับรู้มานั้นเชื่อว่าเป็นสิ่งที่มีความจริง

Assael (1998) กล่าวถึงการรับรู้ข่าวสาร หมายถึง กระบวนการที่บุคคลเลือกรับ จัดองค์ประกอบและแปลความหมายจากสิ่งกระตุ้นออกมา ให้มีความหมายเข้าใจได้ สอดคล้องกับประสบการณ์ที่ผ่านมาของตนเอง

ความวิตกกังวล คือ การที่บุคคลรับรู้และประเมินจากสิ่งกระตุ้นที่จะมาคุกคามว่าจะเป็นอันตรายต่อตน จนทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจ เครียด หวาดหวั่น วิตก กังวล กลัว ซึ่งอาจจะมาจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้น จนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม จนมีผลกระทบต่อตนเองและคนรอบข้าง

ความวิตกกังวลมีหลายระดับตั้งแต่ระดับปกติไปจนถึงความรุนแรง แต่ละระดับนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ และการประเมินของแต่ละบุคคล ผู้ที่มีระดับวิตกกังวลในระดับต่ำ จะสามารถเรียนรู้ ตื่นตัว หาวิธีแก้ไขได้ ผู้ที่มีระดับวิตกกังวลปานกลาง เริ่มที่จะรับรู้ได้น้อยลง การมองเห็นสิ่งต่าง ๆ แคลง เริ่มมีปัญหาทางด้านร่างกาย ซึ่งยังพอที่จะแก้ปัญหาได้ ผู้ที่มีระดับความวิตกกังวลสูง บุคคลจะมีการรับรู้ลดลง ความใส่ใจน้อยลง ไม่สามารถ จับสาระสำคัญได้ ไม่เข้าใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและต่อเนื่อง สามารถแก้ปัญหาได้เพียงเล็กน้อย และมี ปัญหาทางด้านร่างกายร่วมด้วย และผู้ที่มีระดับความวิตกกังวลสูงมาก เป็นผู้ที่ไม่มีกรรับรู้ การรับรู้ผิดไปจาก เดิม กระบวนการคิดผิดปกติ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ

ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ปัจจัยการรับรู้ข่าวสาร ประกอบด้วย การเลือกเปิดรับ การเลือกให้ความสนใจ การเลือกรับรู้และตีความหมาย และการเลือกจดจำ

2. ตัวแปรตาม คือ ผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) ประกอบด้วยความวิตกกังวลด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านพฤติกรรมอารมณ์

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบไม่ทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลแบบวิจัยตัดขวาง (Cross Sectional studies) การทดสอบคุณภาพเครื่องมือโดยขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า ค่า IOC สูงสุดเท่ากับ 1.00 และค่า IOC ต่ำสุดเท่ากับ 1.00 ซึ่งค่า IOC ของข้อคำถามทุกข้อมีค่ามากกว่า 0.50 แสดงว่าข้อคำถามทุกข้อครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด และนำไปทดลองใช้ (try-out) กับประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน และหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านปัจจัยการรับรู้ข่าวสารเท่ากับ 0.770 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านผลกระทบต่อความวิตกกังวลเท่ากับ 0.747 แสดงว่า ข้อคำถามมีระดับความเชื่อมั่นสูงและสามารถนำไปเก็บข้อมูลได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1.1 ใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าความถี่ (Frequency) กับตัวแปรที่มีระดับการวัดเชิงกลุ่ม ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้

1.2 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กับตัวแปรที่มีระดับการวัดเชิงปริมาณ ได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร และผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19)

2. สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

2.1 ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ t – test ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสาร จำแนกตามเพศ

2.2 ใช้การวิเคราะห์ด้วยข้อมูลทางสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) กับความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารจำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้เฉลี่ยต่อเดือน และทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ LSD

2.3 ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) กับปัจจัยการรับรู้ข่าวสารที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสาร

สรุปผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 78.7 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.3 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 53.0 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 56.0 รายได้ต่อเดือนสูงกว่า 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.2 โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการรับรู้ข่าวสารไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.52 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การรับรู้จากด้านการเลือกให้ความสนใจมีค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด รองลงมาคือ การรับรู้จากด้านการเลือกจดจำ การรับรู้จากด้านการเลือกเปิดรับ และน้อยที่สุดคือด้านการเลือกรับรู้และตีความหมาย

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ประชากร

ในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีระดับพฤติกรรมแสดงออกเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารไวรัสโคโรนา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.82 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 6.04 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความวิตกกังวลทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด รองลงมา ความวิตกกังวลทางด้านจิตใจ และน้อยที่สุดคือ ความวิตกกังวลทางด้านร่างกาย

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

2.1 ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีเพศต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) โดยรวมไม่ต่างกัน

2.2 ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) โดยรวมต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) ด้านพฤติกรรมอารมณ์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

2.3 ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีระดับการศึกษาต่างกันทำให้ผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) โดยรวมไม่ต่างกัน

2.4 ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอาชีพต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) โดยรวมไม่ต่างกัน

2.5 ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) โดยรวมต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) ด้านร่างกายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ที่มีผลต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

3.1 การวิเคราะห์การรับรู้ข่าวสาร ด้านการเลือกเปิดรับ มีผลต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID-19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในตัวแปรส่วนการรับรู้ข่าวสารทั้งหมด 4 ตัว ร่วมกันอธิบายความผันแปรของความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโค

โรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในกรุงเทพมหานครทางด้านร่างกาย ได้ร้อยละ 12.2 หรือมีอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 12.2 และมีค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ที่ ± 0.275

3.2 การวิเคราะห์การรับรู้ข่าวสารด้านการเลือกเปิดรับ และด้านการเลือกจดจำ มีผลต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในตัวแปรส่วนการรับรู้ข่าวสารทั้งหมด 4 ตัว ร่วมกันอธิบายความผันแปรของความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในกรุงเทพมหานครทางด้านจิตใจได้ร้อยละ 15.9 หรือมีอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 15.9 และมีค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ที่ ± 0.221

3.3 การวิเคราะห์การรับรู้ข่าวสารด้านการเลือกเปิดรับ และด้านการเลือกให้ความสนใจ มีผลต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในตัวแปรส่วนการรับรู้ข่าวสารทั้งหมด 4 ตัว ร่วมกันอธิบายความผันแปรของความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในกรุงเทพมหานครทางพฤติกรรมอารมณ์ได้ร้อยละ 17.0 หรือมีอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 17.0 และมีค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ที่ ± 0.263

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง ผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร โดยรวมอยู่ในระดับมาก

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครมีค่าคะแนนของการรับรู้จากด้านการเลือกให้ความสนใจมีค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด โดยให้ความสนใจในข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือหนังสือพิมพ์ มากที่สุด แสดงให้เห็นว่า ประชากรมีการเข้าถึงสื่อต่าง ๆ ได้โดยง่าย เพราะการสื่อสารในรูปแบบของสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันได้มีการใช้ประโยชน์ที่หลากหลาย เช่นการสมัครงาน การซื้อขายสินค้าหรือบริการ การสื่อสารต่าง ๆ ทำให้ประชากรส่วนใหญ่หันมาให้ความสนใจและเรียนรู้เพื่อใช้งานสื่อเหล่านี้ได้ในชีวิตประจำวัน และในเขตกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นสังคมเมืองที่มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ มากมาย ประชากร

จึงต้องพัฒนาตนเองในการเรียนรู้สิ่งเหล่านี้เพิ่มขึ้น ทำให้ประชากรส่วนมากสามารถเรียนรู้และเข้าถึงสื่อต่าง ๆ ได้ง่าย จากผลการวิจัยปัจจัยการรับรู้จากด้านการเลือกให้ความสนใจมีค่าเฉลี่ยที่มากที่สุดนั้นพบว่าได้สอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา ทารินทร์ (2561) ที่กล่าวว่า ผู้ที่เปิดรับข่าวสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวสารจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง และจากงานวิจัยของกิริติ กชนทวา (2555) ที่ได้กล่าวว่า บุคคลจะเลือกรับรู้ข่าวสารที่สอดคล้องและสนับสนุนความรู้ ทักษะ ทศคติ ความเชื่อ ค่านิยมและประสบการณ์เดิมของตนเอง

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลกระทบต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร มีระดับพฤติกรรมแสดงออกเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารไวรัสโคโรนา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยพบว่าความวิตกกังวลทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยที่มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นภาดา สุขกฤต (2553) อ้างถึงใน กฤตพงษ์ มาสอาด (2555) ที่กล่าวว่า เมื่อเรารับรู้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้ โดยความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นนั้นอาจส่งผลกระทบต่อร่างกายจิตใจ หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงทางชีวภาพ เช่น เกิดการเจ็บป่วยทางกาย หรือการเปลี่ยนแปลงของสมองและฮอร์โมน เป็นต้น ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า เมื่อประชากรในเขตกรุงเทพมหานครได้รับข่าวสารไวรัสโคโรนา (COVID - 19) พบว่า ประชากรส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง แต่ส่วนมากยังสามารถดำเนินชีวิตประจำวันได้ มีอารมณ์ที่ร่าเริง แจ่มใส ยิ้มแย้ม และสบายใจ ซึ่งอาการเหล่านี้จะพบได้ในกลุ่มบุคคลทั่วไปที่มีความวิตกกังวลในระดับต่ำ ตามการแบ่งระดับความวิตกกังวลของ Spielberger อาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากประชากรได้รับรู้ข้อมูลที่ชัดเจน ครบถ้วน จนสามารถวางแผนดูแลตนเองได้ ดังงานวิจัยของ สุพิดา เข็น โภคา (2553) พบว่า การเปิดรับสื่อเกี่ยวกับโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมปกป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ผลความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล พบว่าประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน และประชากรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันทำให้เกิดความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ต่างกัน

2.1 ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกันทำให้เกิดความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID - 19) โดยรวมต่างกัน โดยจากการศึกษาพบว่าด้านที่แตกต่างกันคือด้านพฤติกรรมอารมณ์ เนื่องมาจาก บุคคลในแต่ละวัยจะมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน การเรียนรู้ การแปล

ความข้อมูลรวมไปถึงวิธีการเผชิญปัญหาแตกต่างกัน จึงส่งผลทำให้เกิดความวิตกกังวลได้แตกต่างกัน ซึ่งจากผลการศึกษาวิจัยพบว่า บุคคลที่มีอายุในช่วง 21 – 30 ปี เป็นช่วงที่มีความวิตกกังวลเฉลี่ยสูงที่สุด เนื่องจากเป็นวัยทำงาน และเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้มาก เป็นวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่เริ่มสร้างความมั่นคงให้กับตนเอง จึงต้องแบกรับภาระหลายอย่าง เมื่อต้องอยู่ท่ามกลางสถานการณ์ที่เป็นภัยคุกคามต่อชีวิต เศรษฐกิจ หรือสังคมขึ้น ย่อมส่งผลกระทบต่อการปรับตัว และความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาได้ จากงานวิจัยของนภาดา สุขกฤต (2553) อ้างถึงใน กฤตพงศ์ มาสอาด (2555) กล่าวว่าพัฒนาการของชีวิต สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตประจำวัน หรือการเปลี่ยนแปลงทางชีวภาพทำให้เกิดความคับข้องใจและวิตกกังวลได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวาสนา ฟุ้งฟู (2548) ที่กล่าวว่าอายุมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความวิตกกังวลของผู้สูงอายุโรคต่อหิน

2.2 ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID - 19) โดยรวมต่างกัน โดยจากการศึกษาพบว่าด้านที่แตกต่างกันคือ ความวิตกกังวลด้านร่างกาย เนื่องจากสถานการณ์ของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ที่เกิดขึ้นในขณะนี้ส่งผลกระทบต่อชีวิต เศรษฐกิจในประเทศไทยอย่างมาก ดังจะเห็นในข่าวต่าง ๆ ว่า ประชากรต้องหยุดงาน ขาดรายได้ แต่ในขณะเดียวกัน ค่าครองชีพกลับเพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งในเขตกรุงเทพมหานครมีประชากรที่หลากหลายอาชีพที่จำเป็นต้องหยุดงาน และส่งผลให้รายรับลดลงหรือไม่เกิดรายรับขึ้น ในขณะที่รายจ่ายในชีวิตประจำวันยังคงดำเนินต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติษฐ มาลากุล ณ อยุธยา (2546) กล่าวว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับภาวะวิตกกังวลคือ ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวต่ำจะมีความวิตกกังวลระดับที่สูงกว่าผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวสูง

3. ผลของปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการเลือกเปิดรับมีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมอารมณ์ ส่วนด้านการเลือกจดจำ มีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านจิตใจ และด้านการเลือกให้ความสนใจ มีผลต่อความวิตกกังวลทางพฤติกรรมอารมณ์ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

3.1 การรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการเลือกเปิดรับมีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมอารมณ์ เนื่องจากบุคคลทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้แตกต่างกัน และในปัจจุบันช่องทางการส่งต่อข้อมูลข่าวสารมีหลากหลาย ซึ่งแต่ละบุคคลจะเลือกเปิดรับข้อมูลตามความสนใจ ความพึง

พอใจ หรือความสะดวก จากงานวิจัยของพีระ จิระโสภณ (2540) อ้างถึงใน ภัสรา อภิรักษ์สิทธิ์ (2558) และ ศรัญญา บุญญาวรรกุล (2558) อ้างถึงในกาญจนา ทารินทร์ (2561) กล่าวว่า บุคคลจะเลือกเปิดรับข้อมูลข่าวสาร เพื่อตอบสนองความต้องการ โดยจะเลือกจากสื่อที่คุ้นเคย สนใจหรือพึงพอใจ ไม่ว่าจะเป็นช่องใดช่องหนึ่งของ สื่อโทรทัศน์ เลือกจากเพจในเฟซบุ๊กที่ตนเองติดตาม เป็นต้น ซึ่งสื่อที่ได้รับมาเหล่านี้มีทั้งสื่อที่เป็นทั้ง ประโยชน์และโทษไปพร้อมๆ กัน โดยในปัจจุบันที่มีการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา (COVID – 19) นั้น ได้ มีการรายงานสถานการณ์อยู่ทุกช่องทางสื่อสาร อาจทำให้บุคคลเกิดความวิตกกังวลขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นทางด้าน ร่างกาย ได้แก่ กล้ามเนื้อตึงเครียด เหงื่อออก หน้าแดง มือเย็นหรือมือเปียก นอนไม่หลับ ปวดศีรษะ รับประทาน อาหารได้มากขึ้นหรือรับประทานอาหารได้น้อยลง ปวดท้อง ท้องผูกหรือท้องเสีย เบื่ออาหาร คลื่นไส้ อาเจียน หายใจเร็ว ใจสั่น หัวใจเต้นเร็วขึ้น ความดันโลหิตสูง ทางด้านจิตใจ ได้แก่ ไม่มีสมาธิ เรียนรู้หรือตัดสินใจช้าลง คิดซ้ำๆ คิดฟุ้งซ่าน สับสน กลัวตนเองหรือคนที่รักได้รับอันตรายจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ความหวาดระแวงต่าง ๆ หรือทางด้านพฤติกรรมอารมณ์ ได้แก่ เดินไปมา สีหน้าเคร่งเครียด พูดเสียงดัง พูดซ้ำๆ พูดเร็ว กระสับกระส่าย เศร้า หมดหวัง หดหู่ ร้องไห้ง่าย แยกตัว ชอบอยู่คนเดียว หงุดหงิด โมโหง่าย ถึงอย่างไรก็ตาม ยังมีบุคคลจำนวนหนึ่งที่ว่าแม้ว่าจะมีการได้รับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับโรคไวรัสโคโรนา (COVID – 19) แต่ยังสามารถใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างเป็นปกติ ได้แก่ ยังสามารถพักผ่อนนอนหลับได้มีสมาธิ ความจำเป็นปกติ อารมณ์ดี ยิ้มแย้ม ร่าเริง สามารถรับมือกับสถานการณ์และดูแลตนเองได้

3.2 การรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่ม ประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการเลือกจดจำ มีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านจิตใจ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ พีระ จิระโสภณ (2540) อ้างถึงในภัสรา อภิรักษ์สิทธิ์ (2558) และงานวิจัยของ ศรัญญา บุญญาวรรกุล (2558) อ้างถึงในกาญจนา ทารินทร์ (2561) กล่าวว่าบุคคลจะเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะสิ่งที่ตนนั้นให้ความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติ นอกจากนี้ยังพบในงานวิจัยของ กิริติ คเชนทวา (2555) ที่กล่าวว่าบุคคลจะ หลีกเลี่ยงการรับรู้ข่าวสารที่ตนเองไม่ได้สนใจ แต่จะเลือกจดจำข่าวสารที่ตนเองให้ความสนใจเช่นเดียวกัน ซึ่ง เมื่อบุคคลได้จดจำในข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ซึ่งในปัจจุบันยังส่งผลกระทบต่อชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมไทยอย่างต่อเนื่อง อาจส่งผลให้บุคคลนั้น ๆ เกิดความวิตกกังวลได้

3.3 การรับรู้ข่าวสารต่อความวิตกกังวลเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID – 19) ของกลุ่ม ประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ด้านการเลือกให้ความสนใจ มีผลต่อความวิตกกังวลทางพฤติกรรมอารมณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา ทารินทร์ (2561) และกิริติ คเชนทวา (2555) ที่ได้กล่าวว่า ผู้ที่เปิดรับ

ข่าวสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง ซึ่งบุคคลจะเลือกตามความคิดเห็น และความสนใจของตน เพื่อมาสนับสนุนทัศนคติและความสนใจเดิมจากสิ่งที่ไม่ให้ความสนใจเดิมอยู่ก่อนแล้ว และพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจ หรือ ทัศนคติเดิม เพื่อไม่ให้เกิดความไม่สบายใจ หรือความขัดแย้งทางด้านความเข้าใจ จึงทำให้เกิดการแสดงออกทางด้านอารมณ์และพฤติกรรมที่แตกต่างกันได้

ข้อเสนอแนะ

ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคล

1. ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคลด้านอายุ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID - 19) โดยรวมต่างกัน ดังนั้นในการสื่อสารของแต่ละหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร ควรให้ความสำคัญกับลักษณะของกลุ่มที่มีอายุต่างกัน โดยอาจจะมีการนำเสนอรูปแบบข่าวสารที่เข้ากับตามระดับช่วงอายุ ใช้วิธีการสื่อสารที่ชัดเจน เข้าใจง่าย และมีแนวทางในการแก้ไข ไปพร้อมกันด้วย เพื่อให้ผู้รับสื่อได้เกิดความเข้าใจ ตระหนัก และสามารถมีแนวทางจัดการปัญหาที่เหมาะสมได้ต่อไป

2. ปัจจัยลักษณะส่วนบุคคลด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันทำให้ความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID - 19) โดยรวมต่างกัน เนื่องจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID - 19) เป็นโรคที่คุกคามชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมไทยอย่างมาก ทำให้เกิดประชากรต้องหยุดงาน ประชาชนจำนวนมากที่มีรายได้น้อยอยู่แล้ว เมื่อต้องหยุดงาน ส่งผลให้ขาดรายได้ แต่ในขณะเดียวกัน ค่าครองชีพกลับเพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งในเขตกรุงเทพมหานครมีประชากรที่หลากหลายอาชีพที่จำเป็นต้องหยุดงานและส่งผลให้รายรับลดลงหรือไม่เกิดรายรับขึ้น ในขณะที่รายจ่ายในชีวิตประจำวันยังคงดำเนินต่อไป ดังนั้นหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงควรเข้ามามีบทบาทในการสร้างงาน สร้างอาชีพที่เหมาะสมในสถานการณ์เช่นนี้ อีกทั้งตัวบุคคลเองต้องหาแนวทางในการสร้างรายได้เช่นกัน เมื่อประชาชนมีรายได้ที่มากขึ้นเพียงพอต่อการดำรงชีวิต หรือมีเงินเก็บย่อมทำให้ความวิตกกังวลเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ฉุกเฉินลดลง

ปัจจัยการรับรู้ข่าวสาร

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลจากการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับไวรัสโคโรนา (COVID - 19) ของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การรับรู้ข่าวสารประกอบด้วย ด้านการเลือกเปิดรับมีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมอารมณ์ ส่วนด้านการเลือกจดจำ มีผลต่อความวิตกกังวลทางด้านจิตใจ และด้านการเลือกให้ความสนใจ มีผลต่อความวิตกกังวลทางพฤติกรรมอารมณ์ ดังนั้นควรมีการพัฒนาหรือออกแบบเนื้อหาของการสื่อสาร เพื่อให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับไวรัสโคโรนาในด้านที่ควรจะได้รับรู้และการนำเสนอเพื่อลดระดับความวิตกกังวลแต่ละด้านเป็นไปในทิศทางเชิงบวก นอกจากนี้ประชาชนควรรับข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ พร้อมทั้งปรับใช้วิธีการจัดการรูปแบบการดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม จะสามารถช่วยลดความวิตกกังวลลงได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ที่อาจจะส่งผลต่อความวิตกกังวล เช่นสถานภาพสมรส จำนวนสมาชิกในครอบครัว หรือศึกษาผลกระทบด้านอื่นเพิ่ม เช่น ความเครียด เป็นต้น
2. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะประชากรในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้าง ครอบคลุมยิ่งขึ้น หรือศึกษาในต่างจังหวัด เนื่องจากมีความแตกต่างด้านภูมิประเทศ วัฒนธรรม อาชีพ การศึกษา และรายได้ เพื่อให้ทราบความคิดเห็นที่แตกต่างและหลากหลายเพิ่มมากขึ้น
3. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ที่ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในลักษณะแบบสอบถาม (Questionnaire) อาจทำให้มองเห็นได้ว่า ข้อมูลที่นำมาใช้นั้นเป็นเพียงภาพรวมวงกว้างของกลุ่มตัวอย่าง จึงควรมีการศึกษาการเก็บข้อมูล เช่น การสัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ การสนทนาจากกลุ่ม เพื่ออาจจะได้ผลการศึกษาที่เป็นข้อมูลเชิงลึกและมีความละเอียดมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กฤตพงศ์ มาสอาด. (2555). ความชุกของภาวะวิตกกังวลและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2563). รายงานสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ฉบับที่ 78 วันที่ 21 มีนาคม 2563. เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2563 สืบค้นจาก <https://ddc.moph.go.th/viral-pneumonia/file/situation/situation-no78-210363.pdf>
- กาญจนา ทารินทร์. (2561). การเปิดรับข่าวสาร การรับรู้และความคาดหวังที่มีต่อโครงการพัฒนา ระเบียบเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (EEC). การค้นคว้าอิสระ วารสารศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- กิริติ คชนทวา. (2555). การรับรู้ข่าวสารและความพึงพอใจต่อข่าวสารประชาสัมพันธ์ทางการตลาดของตราสินค้า เครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ และความตั้งใจซื้อของผู้บริโภค. วิทยานิพนธ์ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทินกร บุญปั้น. (2561). ความวิตกกังวลตามสถานการณ์ของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาสถาบันการศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 42. ศิษยาภิธานศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
- พิเชฐ บัญญัติ. (2563). สงครามที่ไม่มี...เปลวเพลิง. คู่มือเอาตัวรอดจากไวรัส COVID – 19. (หน้า 14 – 58). กรุงเทพมหานคร: เซเวนตี บুক;
- ภัศรา อภิรักษ์ลีพล. (2558). การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร และการรับรู้ต่อการสื่อสารภายในองค์กร ของพนักงานบริษัท สหพัฒนพิบูล จำกัด (มหาชน). การค้นคว้าอิสระ วารสารศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- วาสนา พุ่งฟู. (2548). ปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลของผู้สูงอายุโรคต่อหิน. วิทยานิพนธ์. พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สถาบันนวัตกรรมและพัฒนาระบบการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยมหิดล. (2552). แนวคิดเกี่ยวกับวิวัฒนาการของดาร์วิน. เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2563 สืบค้นจาก https://il.mahidol.ac.th/e-media/150charles-darwin/Less3_2_1.html
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน. (ม.ป.ป.). ความสมดุลของระบบนิเวศ. เข้าถึงเมื่อ เข้าถึงเมื่อ 21 มีนาคม 2563 สืบค้นจาก <http://saranukromthai.or.th/sub/book/book.php?book=&chap=3&page=t17-3-infodetail109.html>

- สุพิดา เย็น โภคา. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อดิษฐ์ มาลากุล ณ อยุธยา (2546). ภาวะวิตกกังวล และซึมเศร้าในนิสิตคณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์. พยาบาลศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Assael, H. (1998). **Consumer Behavior and Marketing Action (6th ed.)**. Cincinnati, OH: South-Western College.
- Graham, L.E., & Conley, E.M. (1971). **Evaluation of anxiety and fear in Adult Surgical Patient**. *Nursing Research*, 20, 113-122.
- Robbins, S.P., & Coulter, M. (2559). การจัดการและพฤติกรรมองค์การ แปลจาก **Management โดย วิรัช สงวนวงษ์วาน**. กรุงเทพฯ: บริษัท เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า จำกัด
- Spielberger C.D. (1976). **The Nature and measurement of anxiety**. In C.D. Spielberger & R. Diaz-Guerrero (Eds.), *Cross-Cultural anxiety*. Washington: Hemisphere.
- Struatal GW, Sundeen SJ. **Principle and practice of psychiatric nursing**. 5th ed. ST Louis: Mosby; 1995
- World Health Organization. (2020). **Coronavirus disease 2019 (COVID-19) Situation Report – 60**. เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม 2563 สืบค้นจาก https://www.who.int/docs/default-source/coronaviruse/situation-reports/20200320-sitrep-60-covid-19.pdf?sfvrsn=d2bb4f1f_2